

P R E S S A . . . . .

Poc temps després de la seva designació, sectors compromesos ja assenyelaren la possibilitat, com objectiu previst, que el príncep Joan - Carles, abans que acabés l'any, assumís la capitania de l'Estat. Derrarament, la idea assolí estat public, generalitzant - se el bum - bum fins al punt d'assenyalar dades concretes de desembre per l'acte de la "coronació"..... bé que la forma en què, en definitiva, fou tramitat el recent canvi ministerial, desvirtuà molt aquesta expectativa.

Des d'una perspectiva constitucional -segons les lleis vigents- hi caben dues hipòtesis:

- A) Que la vacant a la capitania de l'Estat es produeixi per mort o incapacitat de Franco, o per renúncia, per part seva, a tots els seus poders, circumstàncies, tanmateix, que no semblen ésser les pensades pels artífexs de l'operació, els quals desitjarien de conservar la utilització de les facultats d'excepció del Caudillo, ultra que, atès l'origen d'aquestes, ofereix dubtes la possibilitat de renúncia voluntaria.
- B) L'article onze de la Llei Orgànica de l'Estat, permetria, potser, que el Príncep assumís les funcions de Cap de l'Estat sense que Franco renunciés o abandonés la titularitat ni els seus poders actuals.

El dit article diu: " Durante las ausencias del Jefe del Estado del territorio nacional, o en caso de enfermedad, asumirá sus funciones el heredero de la Corona si lo hubiere y fuese mayor de treinta años o, en su defecto, el Consejo de Regencia. En todo caso, el Presidente del Gobierno dará cuenta a las Cortes ".

Vegem, doncs, com en conseqüència, perquè es produeixi aquella eventualitat, cal que hagi estat nomenat un President del Govern, cosa que ara per ara no ha estat feta.

Però, ultra això, és que hi ha "hereu de la Corona"? Joan - Carles com a successor de Franco, no ho és evidentment, car la Corona no existeix, segons les Lleis Fonamentals, fins que serà "instaurada". En tot cas, ho seria en qualitat de Príncep de Girona, com a hereu del seu pare, el Comte de Barcelona.

Per la nostra banda, ens fem dues consideracions: l'una, la urgència amb què hom vol col·locar el Príncep relegant a Franco, símptoma clar de temença a la possibilitat d'un canvi o transposició que destrueixi els plans de monopoli polític perseguits. L'altra, la nostra creença que ni tan sols la completa entronització de Joan - Carles no podria suplir el buit de l'absència del Comte de Barcelona com a únic possible "Rei de tots els espanyols", com única possibilitat d'una monarquia nacionalitzada, no solament la "Monarquia del Movimiento Nacional", veritable camí per a una avolució progressiva.

Pemán, en un article recent, deia ("Dios Dirá", ABC 14.11.69): "Torrentes de discreción y torrentes de patriotismo han unguido al padre y al hijo en ese primer movimiento de la sucesión española"... "Pero en el mejor de los casos: ¿ es conveniente hacer de la Institución buscada para su término, pieza anticipada de su desgaste ? ¿ Es prudente hacer del "sismógrafo" parte del terremoto ?".